

KVĚTY JINOVATKY

Verše Jana Koderová
Fotografie Rostislav Křivánek

Ukázka ze sbírky

2020

Pro www.vyběžek.eu vybral a sestavil: mhra

Svatá noc

Chvíli se dívej na svět z dětské dálky,
očima slepenýma steskem,
očima vojáka z války,
očima stromu, co shořel bleskem

Uvidíš stromeček chudě prosincový,
své město uvidíš,
sníh v dálce na kopcích,
touhu ve slovech

Když se budeš dívat z dětské dálky
na příboj, na prales,
zakopneš přitom o sandálky,
objevíš sekýru, kterou žere rez

Ty roky uběhly...ne! My je žili
Už máme jíní ve vlasech,
a leden sněhobílý – kolikátý už –
mrazivým páčidlem krátí nám dech

Můj kraji

Je dobře, kraji můj, že nestárneš
A když uhladíš si vrásky, vím o tvé mladosti

O místech, rovnoběžných s oblohou,
kde ženy probouzejí k ránu klid

Vím o tvé mladosti...
a kdykoliv přijdu, smím se posadit

Stín

Čas hořet začíná barvami podzimu,
kaštany pukají na zemi vichrem rozpraskanou

Schována do brázdy rozestlané
jen tiše čekám s náručí jeřabin

I vlastní stín mě klame

Obzor

Až ptáci vyzpívají v nekonečnu
ten ožehnutý kousek nebe,
až špičkou jazyka olízneš hvězdy,
nezměknou

Tvrdým svým jádrem
do snů se zaseknou
Troufale bezbřehý
věčným kodrcáním je život
Vidím tě, Obzore, neschováš se mi
v okvětí šedých družic

Můj strom,
můj poslední strom
korunou plešatou
zachytil nebe

Postel z trávy

Jednoho dne - neplač, to není loučení -
já budu šedý prach, ty malou kapkou rosy,
já, rozevlátá po horách, ty nebe opláchneš
a vzbudíš ze snů kosy, jak píseň v pramenech

Jednoho dne - neplač, to není poprvé -
já budu tichá tma, ty kapka ranní záře,
co stále dolévána, rozsvítí hvězdy
jak plamen u oltáře
plamenem do krve.

Jednoho dne – neplač - to není nic než smích –
já budu vzácný keř, ty kvítkem na mé dlani,
kterým se vrátím na náš sad,
tím plachým krokem,
i vůní milování budu zas
na tvých loktech
a v lůžku z trávy usínat

